

เพ็ญพาย

บทที่ 2

ร่างสูงลำสัน ที่อยู่ในชุดเสื้อแขนยาวผ้าหนาหนักสีแดงเข้ม กางเกงขายาวสีดำสนิท เช่นรถเข็นที่มีกระเป๋าเดินทางขนาดใหญ่ เรียงซ้อนกันผ่านประตูด้านตรวจคนเข้าเมืองออกมาสู่ห้องโถง แม้จะถูกบดบังเป็นระยะๆ ด้วยกลุ่มผู้โดยสารที่เพิ่งผ่านประตูเดียวกัน ออกมา แต่ว่าคนที่ยืนรอคอยอยู่อย่างจิตใจจดจ่อเบื้องหลังแนวรั้ว โลหะโปร่งเตี้ยๆ ที่กั้นไว้ กลับสังเกตเห็นในทันที

ใบหน้าเธอเปล่งประกายฉายรอยยิ้มกว้าง เธอเขย่าแขนสตรี ที่ยืนอยู่ข้างๆ ร้องว่า

“พี้อญ นั้นไงพีนะ พีนะมานั้นแล้ว”

สตรีที่ยืนอยู่ข้างๆ แม้จะยินดีแต่ไม่กล้าแสดงออกมา ความที่สูงวัยกว่าราวกับพี่สาวใหญ่กับน้องสาวคนเล็กทำให้ต้องสำรวมท่าทีไว้

“พีนะ พีนะ” หญิงสาวร้องเรียกพลางก็โบกไม้โบกมือ

แทบจะกระโดดโลดเต้นอยู่ตรงนั้น

ขณะชน หันมองหา ครั้นเห็นแขนเรียวยาวที่โบกไหว ใบหน้าเยาว์วัย สดใสกระจ่าง ชายหนุ่มก็ยิ้มออกมาเต็มที่ พารถเข็นเคลื่อนเข้าหา

“พีนะ...”

“ไงจ๊ะ คนสวย ไม่รู้จักโตเสียทีนะ” เขาทักทาย

“คิดถึงพีนะจังเลย..ขอจับหน่อย” เธอเอื้อมมือข้ามรั้วออกไป ไชวคว้า

มือขาวใหญ่ของเขาจับกระชับมือเล็กๆ ที่อวบอิมทันที เขา ส่งยิ้มให้หญิงคนรักอย่างเกรงใจแต่ก็ไม่ยอมปล่อยมือ “น้องสาว”

“เด็กคนนี่กวนใจหรือเปล่า”

“ไม่หรอกค่ะ” อัญชากายยิ้มทั้งๆ ที่อดรู้สึกหงุดหงิดขุ่นใจไม่ได้ กับแขนเรียวยาวๆ ที่ยื่นข้ามผ่านรั้ว ต่างฝ่ายต่างยึดมือกันแน่น

ชายหนุ่มพูดเจ้อหวัเราะะ “พีปีนออกทางนี้ไม่ได้นะ ไปพบกัน ข้างหน้าโน้น”

ฉัตรแก้วหวัเราะะ พอปล่อยมือพี่ชาย เธอก็หันมาจุกอัญชกา ให้เดินลื่นๆ ผ่านบรรดาคคนที่มารอรับผู้โดยสารมายืนรอชายหนุ่มที่ ปลายทาง ชายหนุ่มมาถึงช้ากว่าเพราะมีรถเข็นค่อนข้างหนัก แล้ว ยังผู้ที่เพิ่งเดินทางมาถึงคนอื่นๆ เดินขวางอยู่ข้างหน้า

เขาแอบเก็บภาพเธอแต่ไกล เธออวบอิมเป็นสาวสมบูรณ์มา หลายปีแล้ว ท่าทางเท่านั้น ที่ยังไงๆ ก็ยังเป็นน้องเล็กที่ไม่รู้จักโต

เธอเผลอเข้ากอด ‘พี่ชาย’ ทันทีที่ถึงตัว ไม่ได้นึกถึงสตรีที่มา ด้วยกันว่าจะต้องทนมองด้วยความรู้สึกขัดแย้งอย่างไร

“ดีใจจริงๆ ที่พีนะกลับมา”

“จะดีใจนานเท่าไรร่ เหน้อประเดี๋ยวประดำวก็ลืม” เขาตักคอ เหลือบมองหญิงคนรักอย่างเกรงใจขณะที่อ้อมแขนโอบรับร่างอุนๆ ไว้

อัญชกาได้แต่เดินตามขณะที่ฉัตรแก้วเกาะรถเข็นอย่างตั้งใจ จะช่วย ทั้งที่ในความเป็นจริงเธอเกะกะมากกว่าอย่างอื่น แต่ชายหนุ่ม ก็พึงใจกับร่างอุนๆ ที่สัมผัสถูกครั้งแล้วครั้งเล่าโดยที่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้ ตั้งใจและไม่ได้เฉลียวใจคิดอะไรเลยแม้แต่บ่อย

“แหม รู้แบบนี้แก้วไม่มารับก็ดีหรอก” หญิงสาวแก้งแง้งอด “อุตส่าห์มาจากภูเก็ทด้วยความที่คิดถึงพีนะที่สุดเลยนะนี่”

ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าตนเองมีอิทธิพลเหนือหญิงสาวอย่างไร ครั้นได้ยินเสียงซ้อๆ บอกเล่า ชายหนุ่มก็ยังอดปลาบปลืมไม่ได้

ทั้งสองยืนรออยู่ข้างทางเมื่ออัญชกาเลื่อนรถมารับด้วยสีหน้า ไม่พอใจ ‘พี้อง’ คอยกันไม่รู้จักจบ สายตาของฝ่ายชายขณะมอง ‘น้องสาว’ บาดความรู้สึกของเธอเหลือเกิน ซ้ำขณะนั้นชายหนุ่ม ยังจับบ่าอีกฝ่ายพูดคุยหวัเราะะหวัใคร่กันเหมือนไม่สนใจใครอีกแล้วใน โลก

พอรถจอดเทียบตรงหน้า ชายหนุ่มก็หันไปเปิดประตูโยนเสื้อ แจ็กเกตที่พาดอยู่ข้างบนเข้าไปก่อนแล้วจึงเดินไปเปิดฝากระโปรงรด ด้านหลัง ลำเลียงกระเป๋าหนักอึ้งเข้าไปเรียงซ้อนกัน

“ใบนี้ต้องวางที่เบาะหลังนะ แก้ว จะอึดอัดไหม”

“ไม่หรอกค่ะ ใต้เลย” เธอพูด “แหม ดินะที่ไม่ให้อัษ มาด้วย ไม่อย่างนั้นละก็เบียดกันแยะเลย”

“อัษมารุงเทพด้วยหรือ” ชายหนุ่มหันมาถาม

“มาด้วยกันค่ะ เขาตามแกว่ยังกับเงา”

ชายหนุ่มหันมามอง เสียงถามแปร่ง “เป็นแฟนกันละซี”

“เปล่าค่ะ เป็นเพื่อนกันเฉยๆ”

เธอปฏิเสธเสียงใสทำให้สีหน้าเขาดีขึ้น

ห้องนอนของชายหนุ่มยังอยู่ในสภาพเดิมเหมือนเมื่อเขาจากไป คุณกัญญาไม่เคยย่างกรายเข้ามา ประตูบานนั้นถูกปิดสนิท นานๆ สาวใช้จะเข้ามาทำความสะอาดสักครั้ง สองสาวช่วยชายหนุ่มรีอ กระเป๋าจัดข้าวของ ชายหนุ่มหยิบของฝากมาส่งให้

“ขอโทษนะที่ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้ พี่ไม่เก่งเรื่องซื้อของ”

ฉัตรแก้วกรีดกราดกับกล่องดนตรีที่มีตุ๊กตาตัวเท่านิ้วมือห้าตัว ซึ่งจำลองจากดารารายบุคคลคนดังในเครื่องแต่งกายสวยงามเรียงล้อม เป็นวงกลม พอหมุนลาน กลุ่มตุ๊กตาตัวจิ๋วก็หมุนซำๆ ทั้งรอบตัวเองแล้วยังหมุนตามกันรอบฐานวงกลม มีแสงไฟหลากสีลอดจาก ด้านในส่วนฐานขณะแท่นวงกลมนั้นหมุนพร้อมกับเสียงดนตรีกรังกรัง

“ถ้าเปิดในห้องมืดๆ จะสวย” ชายหนุ่มอธิบาย

หญิงสาวหัวเราะชอบใจ “ดีจังเลย ขอขอบคุณค่ะ”

อัญชการู้สึกเหมือนถูกเสียดแทงใจ ของฝากสำหรับฉัตรแก้ว บรรจุในกล่องใหญ่ใส่กระเป๋าซึ่งต้องถือติดตัวขึ้นเครื่องบินมาอย่าง ระมัดระวังเพราะง่ายกับการแตกหักเสียหาย ขณะที่ของฝากเธอ กลับมีแต่ของเล็กของน้อยเช่นเครื่องสำอางและเครื่องประดับที่ซุกไว้ในซอกมุมของกระเป๋าเสื้อผ้าอย่างไม่ต้องทะนุถนอม

แล้วฉัตรแก้วก็ประคองประคองของฝากออกไปจากห้อง

อัญชกาหัวใจเต้นแรงขึ้นมาทันที กว่าสองปีที่จากกัน นี่เป็น ครั้งแรกที่เราได้อยู่ตามลำพังกับชายคนรัก เธอเริ่มขัดเคืองกับการ คาดหวังของตนเอง วางมือไม่ถูก จิตใจไม่อยู่กับเนื้อตัวขึ้นมาเฉยๆ

ดูเขาล่ำล้นขึ้นมามากมาย อาหารการกิน ชีวิตความเป็นอยู่ที่ โน่นสร้างความแข็งแกร่งสมชายชาติให้ชายหนุ่มจนผิดตา

“เดินทางนานเป็นวัน นะคงเหนื่อย อยากนอนพักหรือเปล่า ค่ะ”

“ไม่เป็นไร...” เสียงตอบอ่อน สีหน้ายิ้มๆ เกรงอกเกรงใจ ทำที่สุภาพเรียบร้อยห่างเหินไม่คล้ายชนชนคนที่เธอเคยสนิทสนมหา

ชายหนุ่มเดินผ่านเข้ามาใกล้ หญิงสาวลั่นใจรอรับสัมผัส อบอุ่นของคนรักที่เพิ่งจะเดินทางกลับมา แต่ว่าเขาก็ผ่านกลับไป ไม่ได้แตะต้องเธอเลยแม้แต่สักนิด...

อัญชกา ผิดหวัง ไม่อยากจะคิดแต่ก็อดคิดไม่ได้ ว่าชนชน จะเฉยเมยเช่นนี้หรือเปล่า หากคนที่อยู่กัเขาเพียงสองต่อสองตรงนี้ ไม่ใช่เธอ แต่ว่าเป็นฉัตรแก้ว.....

คุณกัญญารู้ว่าลูกเลี้ยงกลับถึงเมืองไทยแต่จะเอามาเป็นธูระก็ หาไม่ เธอได้แต่รู้สึกขุ่นมัว ชนชนเป็นเหมือน “หนามยอกอก” ที่หวนกลับมาตอกย้ำ ยิ่งกว่านั้น... ในที่ทำงาน เธอยังมีหญิงสาว สวยทำที่สุภาพสงบเสถียรอีกคนหนึ่ง คอยเสียดแทงความรู้สึก...

บุษราคัม... ผู้ช่วยสาวสวยคนขยันที่ทำงานใกล้ชิดคุณชนก มากกว่าหนึ่งปี

นานแล้วที่คุณกัญญารู้สึกบาดเจ็บใจในท่าทีของคนทั้งสอง สายตา สีหน้าท่าทีและน้ำเสียงของสามีที่แสดงต่อผู้ช่วยสาวสวยคนนี้ แสดงความรู้สึกที่เป็นพิเศษแตกต่างออกมาอย่างเด่นชัด แม้ไม่เคย จับได้ไล่ทัน เธอก็เกิดความระแวงอย่างเต็มที่

แล้วคุณกัญญาก็ส่งย้ายบุษราคัมให้ไปรับผิดชอบงานอื่น

หญิงสาวน้ำตาตกเก็บข้าวของเพื่อย้ายตำแหน่งที่ทำงานเงียบๆ

พอภรรยาผลอ คุณชนกก็เดินออกจากห้องมายืนมอง ไม่กล้าแสดงออกนอกหน้าทั้งๆ ที่อาลัยอาวรณ์เป็นที่สุด

“ลองทำหน้าที่ใหม่ไปก่อนนะบุษ อดทนไว้ แล้วผมจะหาทาง ขยับขยายให้ทีหลัง”

บุษราคัมมอง ‘เจ้านาย’ ด้วยสายตารันทด จากตำแหน่ง ผู้ช่วยของนายใหญ่ เธอจะกลับกลายเป็นพนักงานเล็กๆ ในแผนกที่ ไม่มีความสำคัญ ลึกๆ แล้วเธอโกรธ เจ็บใจและเสียหน้าเป็นที่สุด ถ้าไม่ใช่เพราะเงินเดือนก้อนใหญ่ที่ไม่ได้ถูกลดลงตามตำแหน่ง เธอ ก็คงไปจากที่นี่แล้ว งานตอนนี้ก็หายากยิ่งกว่าอะไร เศรษฐกิจ กำลังอยู่ในขั้นวิกฤต บริษัทต่างๆ ปิดตัวลงเป็นแถว ผู้คนถูกปลด

ออกจากงานกันมากมาย

“คะ” เธอพูดสั้น สีหน้าขมขื่น

“แต่ถ้าบุษมีปัญหาอะไรก็มาหาผมได้ตลอดเวลาเลยนะ”

“หากเจ้านายมีอะไรจะให้บุษรับใช้ก็เรียกได้เสมอเช่นกันคะ”

“ผมไม่ทิ้งบุษหรอกนะ... ผมสัญญา...”

เธอทำสีหน้าต่อว่าต่อขานน้อยอกน้อยใจจะสายตาจากใบหน้าของชายสูงวัยมาก้มหน้าก้มตาสนใจอยู่กับการเก็บโต๊ะทำงานเจ้านายของเธอ... แม้เต็มไปด้วยสง่าราศรี ทั้งร่ำรวยเหลือล้น แต่เขาสูงวัยกว่าพ่อของเธอเสียอีก ความรู้สึกที่เขามีให้เธอเป็นเพียง ‘โซคลาภ’ มากกว่าจะเป็นความสุขและภาคภูมิใจ แต่ที่แม้จะรู้สึกขัดแย้งในเรื่องของหัวใจ เธอก็เคยมีความสุขกับการสนับสนุนส่งเสริมที่เขาให้ เขามอบหมายงานสำคัญๆ เวลาที่เธอทำงานผิดพลาดเขาก็ปลอบและให้กำลังใจไม่เคยตำหนิดูว่า ไม่เคยมีใครจะกล้ามาตำหนิหรือรังแกเธอ

นอกจากคุณกัญญาคนเดียวเท่านั้น...!

เธอย้ายที่ทำงานใหม่ไปอยู่อีกมุมหนึ่งของสำนักงาน ไกลจากจุดของฝ่ายบริหาร เจ้านายใหญ่ไม่มีฐานะที่จะเดินมาถึงตรงนี้ เขาคงต้องลำบากใจหาข้อแก้ตัวมากมายที่จะมาเยี่ยมเยียนทักทายเธอ จึงได้แต่แอบโทรศัพท์มาหาเมื่อภรรยาเผลอ

แต่ถึงอย่างไรมันก็มีข้อดีตรงที่พิชुरย์แอบมาหาเธอได้โดยที่เจ้านายและพนักงานบางคนไม่รู้จักเขาไม่เห็น พิชุรย์เคยทำงานที่นี่แต่ว่าถูกให้ออกเพราะข้อกล่าวหารุนแรง

“บุษไม่อยากจะทำงานที่นี่แล้ว อยากลาออกวันนี้พรุ่งนี้เลย”

เธอแสดงออกทั้งความโกรธและขมขื่นคับแค้น “จู่ๆ ก็ถูกย้ายให้มาทำงานกระจอกๆ ใครๆ พูดกันไปต่างๆ ไม่ว่าจะเดินไปทางไหนบุษมองหน้าใครไม่ติดเลย”

“เถอะน่า ทนทำไปก่อน” พิชุรย์ปลอบ เขามีร่างสูงลำสันดวงตาคมจัด แม้จะมีรอยแผลเป็นลึกยาวที่ข้างแก้ม แต่ว่ากลับทำให้ใบหน้าคมเข้มน่ามองไปอีกแบบหนึ่ง

ชายหนุ่มเข้าใจดี หญิงสาวเคยมีแต่คนเกรงใจเคารพนบไหว้ทั้งพนักงานในบริษัทและคนที่มาติดต่อ ใครๆ ก็ต้องยำเกรงผู้ช่วยสาวสวยที่เจ้านายสนับสนุน เดียวนี้เธอต้องมานั่งทำงานในมุมอับที่ไม่มีใครสนใจ ทำหน้าที่ตรวจเอกสารของพนักงานในระดับล่างๆ

“ไม่มีอะไรจะได้มาง่ายๆ หรือ ออกทนไปสักพักหนึ่งก่อนแล้วอะไรๆ จะต้องดีขึ้น” เขาพูดอย่างหมายมาด

“แล้วจะต้องทนอีกนานเท่าไรล่ะคะ บุษกลัวจะเป็นบ้าไปเสียก่อน”

“อึดอัดนักก็กลางานสักพักซิ ไปเที่ยวบ้างจะได้สบายใจขึ้น”

“บุษกลัวว่าคุณกัญญาจะใช้เป็นข้ออ้างไล่ออกนะซีคะ เขาทำอะไรตามใจชอบอยู่แล้ว ถึงคุณชนกจะไม่กลัวใครแต่ก็กลัวคุณกัญญาที่สุดเลย...”

ร่างเปรี๊ยะสวมส่วนในเครื่องแต่งกายทันสมัย สวมกระโปรงรัดรูปผ่าสูง เสื้อยืดเนื้อบางจนเห็นเสื้อตัวเล็กบังทรงข้างในเดินผ่านมา... เสียงรองเท้าส้นสูงกระทบพื้นเป็นจังหวะ ใบหน้าถูกแต่งแต้มสีไว้มันจัด มุมปากหยักยิ้ม ดวงตาคมจัดเย้ยหยันหันมามองคนทั้งคู่อย่างตั้งอกตั้งใจ

บุษราคัมสะบัดหน้าหนีด้วยความขุ่นเคือง “มาแล้ว... หน่วยสอดแนม” เธอบอกชายหนุ่ม “นี่แหละ คนโปรดของคุณกัญญาละ”

พิชุรย์หันมองตาม ปรกกายตาดุดันในใบหน้าคมเข้มนี่มีรอยแผลเป็นลึกยาว ทำให้ผู้มาเยือนสีหน้าเฉือนจางลง ปรกกายเย้ยหยันที่จิตใจแสดงออกในครั้งแรกจางหายไปอย่างรวดเร็ว เธอทำสีหน้าไม่ถูกเมื่อเดินผ่านไปโดยที่ชายหนุ่มเหลียวมองตามตรงๆ อย่างจะประกาศสงครามด้วย

“ยัยวันทนี คนนี้แหละ ที่คอยยุคุณกัญญาจนเกิดเรื่อง”

“ดีละ” ชายหนุ่มพูด “แล้วจะได้เห็นกัน”

บุษราคัมไม่ต้องใช้เครื่องแต่งกายประณีตที่ดูมีราคาเช่นแต่ก่อนหน้าที่ซึ่งต้องอยู่กับพนักงานในระดับล่างขัดกับเครื่องแต่งกายเรียบหรูที่เธอเคยใช้ หญิงสาวรู้สึกเจ็บปวดกับเสื้อเชิ้ตและกระโปรงทรงสอบเรียบๆ รองเท้าส้นเตี้ยแบบสวมสบายที่หีบมาสวมใส่

เธอมองเงาที่สะท้อนออกมาจากกระจกห้องน้ำพุร้อนโตรมในมุมของที่นั่งทำงานที่ถูกย้ายมา เธอไม่ได้เดินไปใช้ห้องน้ำพุร้อนสาธารณะอันได้รับการตกแต่งดูแลอย่างดีเพราะเป็นที่ของผู้บริหารและผู้มาติดต่ออีกต่อไป อดรู้สึกเศร้าใจไม่ได้ ไบหน้าสวยหวานสะกดตาไม่ต้องอาศัยสีสันแปลงปลอมแต่งแต้มมากนัก เธอสวย สง่า ฉลาด เก่งกล้า ทั้งเต็มไปด้วยความทะนงและเชื่อมั่น ในบัดนี้เธอต้องมองตัวเองจากกระจกห้องน้ำที่มีคราบมัวหมองเปรอะเปื้อน แวดล้อมด้วยพนักงานในระดับล่าง ที่ตะโกนพูดคุ้ยซำพ่างห้องน้ำเล็กๆ ขณะปฏิบัติกิจส่วนตัวกันอย่างไม่เกรงใจใคร

“สักวันหนึ่งเถอะ สักวันหนึ่ง....” เธอปลุกปลอบตัวเอง

พนักงานหญิงกลุ่มหนึ่งเพิ่งจะเปิดประตูเข้ามาพร้อมกับเสียงหัวเราะคิกคักพูดคุยกัน

“เธอเห็นลูกชายของเจ้านายหรือยัง เพิ่งกลับจากเมืองนอก สดๆ ร้อนๆ รูปหล่อ มาดแมนที่สุด ยิ่งกับพระเอกหนังยังไฉ่ไฉ่เลย”

“เห็นแล้ว พี่อัยบอกว่าเขาเคยทำงานที่นี่มาก่อนแล้วถึงไปเรียน รูปหล่อจริงๆ ด้วยละเธอเอ๊ย ยิ่งกับเทพบุตรจุติลงมา”

“แหม ถ้าฉันสวยกว่านี้สักหน่อยก็ดีละซิ จะได้ลองทอดสะพานเพื่อเทพดาจะเมตตาช่วยอุ้มสม ฉันคงไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว...”

“เฮอะ ฝันไปเถอะลมๆ แล้งๆ ต่อให้เธอสวยกว่านี้อีกสิบเท่า คุณชนะชนเขาลดสายตาลงมามองก็นับว่าบุญนักหนาแล้วละ”

“เออ นี่เธอรู้หรือเปล่าว่ายัยมดจะได้ย้ายไปเป็นเลขชา ของคุณชนะชน” อีกสาวหนึ่งสอดขึ้นมา เรียกให้อีกสองคนอุทานไว้วาย

“อะไร จริงหรือ ยัยมดทำอะไรเป็น แคะใช้คอมพิวเตอร์คล่องกับพูดภาษาอังกฤษได้นิดๆ หน่อยๆ ก็จะได้เป็นเลขชาคุณชนะชน..!”

“ก็เขาหาใครไม่ทันก็เลยจะใช้ยัยมดแก้ขัดไปก่อน แต่คงทำไม่นานหรอก คุณชนะชนเพิ่งกลับจากเมืองนอก เขาคงอยากใช้คนเก่ง ทยายมดได้ไม่นานหรอก”

สายตาของหญิงสาวทำให้เสียงพูดคุยขาดหาย กิริยาสะกิดกันให้หยุดพูดทำให้บุษราคัมรู้สึกตัว รีบทำสีหน้าเฉยปลิกตัว

ชนะชน... จริงซิ เธอรู้จักชายหนุ่มผู้นี้แม้จะเป็นเพียงในนามก็ตาม ในช่วงก่อนหน้านี้อันซึ่งชายหนุ่มยังศึกษาอยู่ที่สหรัฐอเมริกา หญิงสาวได้ทำธุรกรรมให้เขาตามคำสั่งของคุณชนกหลายอย่าง เช่น โอนเงิน พิมพ์จดหมาย รับผิดชอบเห็นการจัดการต่างๆ เกี่ยวกับชายหนุ่มเสมอมา

ในตอนเย็นวันนั้น หญิงสาวแอบมองชายหนุ่มอยู่ที่จอตารถรางสูงเคร่งครัด หลังตรง ทำเดินตามสบายมีสง่าฝั่งผาย ท่าทางสมกับที่จะเป็นลูกเศรษฐีผู้ดีมีเงิน ที่กำช้อนเงินช้อนทองมาแต่กำเนิด เธอกระแทกหัวเราะเบาๆ มุมปากเหยียดยิ้มอย่างหมายมาด.

วันรุ่งขึ้น หญิงสาวแต่งกายเรียบ แต่ว่าประณีตงดงามกว่าเดิม เธอเดินออกจากห้องใหญ่ซึ่งเธอมีมุมหนึ่งเป็นที่ทำงานบอยชิ่งตั้งคำถามต่างๆ กับงาน เพื่อที่จะหาโอกาสเดินไปหาคำตอบจากแผนกที่เกี่ยวข้อง พลังก็สอดสายตามองหา ‘ลูกชายคนโตของเจ้านาย’ หากว่าเขาจะอยู่ในบริเวณที่มองเห็นได้

เธอเห็นชายหนุ่มหลายครั้ง แต่ว่าหาโอกาสเข้าใกล้ไม่ได้...

เธอกลับมานั่งเงียบ ใช้ปากกาเคาะโต๊ะเหมือนกำลังเคร่งคิดตั้งใจทำงานเต็มที่ หากในความจริง หญิงสาวเฝ้าแต่นึกถึงร่างสูงไบหน้าคมเข้มที่เธอไม่รู้ว่าจะเข้าถึงได้อย่างไรต่างหาก

พนักงานเดินเข้ามาพูดคุยกันให้รู้ว่าคุณกัญญาเพิ่งออกจากบริษัทไป หญิงสาวขยับตัวทันที เวลานี้แหละที่เหมาะสมที่สุดที่จะพูดกับคุณชนก

เธอสาวเท้ารวดเร็วและมั่นใจ พอเห็นจากหน้าต่างกระจกที่ปรับมู่ลี่ให้โปร่งว่าชายสูงวัยอยู่คนเดียว ร่างโปร่งสมส่วนก็ตรงไปเปิดประตูห้องเข้าไปโดยไม่มีใครกล้าทัดทาน เมื่อคุณชนกเงยหน้าขึ้นมอง หญิงสาวกลับมีสีหน้าอ่อนเศร้า สงบเสงี่ยมเฉยยิ้มตัวอย่างยิ่ง

เธอไหว้ด้วยกิริยาอ่อนน้อม “บุษมากราบลานายค่ะ... บุษจะไปอยู่ต่างจังหวัด จะไม่มากรุงเทพอีกแล้ว...”

“อะไรกันบุษ” ชายสูงวัยถามอย่างแปลกใจ สีหน้าอ่อนที่บอกความไยดีไม่เคยทำให้เธอผิดหวัง เขาลุกขึ้นยืน ร้อนรนถามว่า “มีอะไรบอกผมมาซิ”

หญิงสาวเรียกน้ำตาออกมาคลอหน่วยตางามอย่างรวดเร็ว

เจ้านายใหญ่รีบเดินไปปรับมู่ลี่หน้าต่างกระจกให้บังสายตา
คนข้างนอกก่อนจะหันกลับมา

“มาเถอะ นั่งลงก่อน ใจเย็นๆ ค่อยๆพูด”

หญิงสาวเดินมานั่งลงที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานใหญ่หรุ ชนกนั่ง
ตรงข้าม ดวงตาที่รอบล้อมด้วยริ้วรอยแห่งวัยจับมองใบหน้างาม
ด้วยความรู้สึกหลงไหลและอาทร

“บุษทนมไม่ไหวแล้วค่ะ มันอึดอัด คับใจที่สุด... คนอื่นพูดกัน
ไปต่างๆ นานาถึงเรื่องที่คุณถูกย้าย ทุกวันนี้บุษมองหน้าใครไม่ได้
ก็เลยตั้งใจว่าจะไปให้พ้นๆ ไม่มาให้ใครพบเห็นอีก”

“งั้นบุษก็จะไปจากผมด้วยละซี” น้ำเสียงถามอ่อนหวาน
“แล้วถ้าวันหนึ่งผมต้องการให้บุษกลับมาช่วยงาน ผมจะหาคุณได้ที่ไหน”

“ไม่หรอกค่ะ บุษรู้ว่านายไม่ต้องการบุษอีกแล้ว...”

“พูดอะไรอย่างนั้น”

“ถ้านายแสร้งจริง ทำไมถึงปล่อยให้บุษอยู่ตรงนั้นล่ะคะ
นายเป็นใหญ่ที่สุดที่นี่ นายช่วยบุษได้แต่ไม่ช่วย...”

ชายสูงวัยถอนใจ “ผมตั้งใจจะช่วยอยู่เสมอ แต่พอดีช่วงนี้
อะไรๆ กำลังยุ่ง ชนะชนกลับจากอเมริกาแล้วก็เพิ่งจะกลับมาทำงาน
ผมว่านายอยู่กับเขาทั้งวัน ต้องโอนงานโอนความรับผิดชอบให้
หลายอย่างก็เลยไม่ได้โทรหาบุษ”

ใบหน้าเศร้าซึมที่ก้มเล็กน้อยบอกถึงการยอมรับในชะตากรรม
“บุษรู้ว่านายลำบากใจ บุษถึงได้ตัดสินใจที่จะไปยังไงล่ะคะ”
อีกฝ่ายถอนใจ “ผมจะทำยังไงคุณถึงจะเปลี่ยนใจ”

“นายเคยไวใจบุษที่สุด จำได้หรือเปล่าคะ” เธอถามเสียงอ่อน
ชนกพยักหน้า “ใช่ ผมไวใจคุณที่สุด ไม่ว่าเมื่อก่อนหรือ
เมื่อไหร่ผมก็ยังรู้สึกเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง”

“ถ้าอย่างนั้น นายย้ายบุษกลับมาไม่ได้หรือคะ... นายก็รู้ว่า
บุษมีความสามารถมากกว่าแค่นั่งตรวจรายงานที่ส่งมาจากโรงงาน...
ชีวิตบุษอยู่ได้ด้วยการทำงาน นายก็รู้ แต่หน้าที่ใหม่ี่มันทำให้
บุษรู้สึกอับเฉาเหลือเกิน”

อีกฝ่ายถอนใจ “ผมไม่รู้จะย้ายบุษกลับมาอยู่ตรงไหน
ทุกตำแหน่งมีคนทำกันหมดแล้ว ถ้าผมยึดเยียดคุณเข้าไป มันจะ
ยิ่งวุ่นวายไปใหญ่”

เธอมองเขาอย่างซึ้งใจ ก่อนจะถามเสียงอ่อน

“บุษได้ยินมาว่าคุณชนะชนต้องการผู้ช่วยที่รู้งาน ให้บุษทำ
หน้าที่นี้ไปก่อนไม่ได้หรือคะ ถ้าคุณชนะชนยอมรับ คุณก็สัญญา
ก็คงจะไม่กล้ายุ่งเกี่ยวกับ”

ชนกมองใบหน้าสวยอ่อนเศร้าตรงหน้าด้วยความตกใจ
ส่งเธอให้ลูกชายของเขา... เรื่องนี้ไม่เคยอยู่ในความคิดของเขา
มาก่อนเลย

เขาหวงแหนเธอเกินกว่าจะนึกถึงเรื่องนั้น

มีเสียงพูดกัน แล้วประตูก็ถูกเคาะสองสามครั้งก่อนจะเปิดออก
โดยมีร่างสูงผึ่งผายยืนเด่นอยู่ ใบหน้าคมเข้มสะอาดสะอ้าน พอเห็น
ว่ามีหญิงสาวสวยหนึ่งน้ำตาซึมอยู่ตรงหน้าบิดาก็คล้ายแปลกใจอย่างยิ่ง
“อ้าว ขอโทษครับ”

“ชนะชน” บิดาเรียกด้วยความรู้สึกลำบากใจ “เข้ามาเถอะ”
บุษราคมลุกขึ้น ทำความเคารพนอบน้อมขณะที่ชายหนุ่ม
เดินเข้ามาพาลางมองเธอไม่วางตา

“นี่บุษราคม เขาเคยเป็นผู้ช่วยที่เก่งมากของพ่อ”

“หรือครับ” เขาไม่ละสายตาจากใบหน้างามของหญิงสาว

ชนกพูดอย่างระมัดระวังเต็มที่ “เขาถูกคุณก็สัญญาเข้าใจผิด
ย้ายให้ไปทำงานอื่น นี่เสียใจจะมาลาออกพอดีพอนึกได้ว่าชนะชน
กำลังหาผู้ช่วยอยู่ก็เลยนึกจะฝากบุษราคมกับลูก เขารู้งานทุกอย่าง
ดีแล้วก็ทำงานเก่งมาก”

ภายใต้สีหน้าเศร้าหน้าตาคลอตา บุษราคมกำลังลึงโลดอย่างยิ่ง
เธอรู้สึกถึงดวงตาคมในใบหน้าเข้มที่มองเธออย่างพึงพอใจ
แล้วหญิงสาวก็ได้กำชัยชนะไว้อีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงทุ้มกล่าวตอบ
รับว่า

“ก็ดีซีครับ ให้มาทำงานกับผมได้ทันทีเลยครับ คุณพ่อ”